ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ !...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στὸ Μασσαλιέ, κοντὰ στὸν Ἅγιο Γιάννη, πάνω σ' ἕνα κατάφυτο λόφο, ἐγκαθίστανται, σὲ μιὰ πολυτελῆ βίλλα, ἕνας γηραιὸς βαθύπλουτος κύριος, ἕνας ἐκπτωτος Ἰνδὸς πρίγκηψ, ὁ Ὀλκάρ, καὶ ἡ ἀνεψιά του Σιμώνη ντ' Ἰλοά, μιὰ νέα μὲ ἀναβάδεια ὡμορφιά. Ἔχουν ἔρθει ἀπὸ τὶς Ἰνδίες χάριν τῆς ὑγείας τῆς Σιμώνης, ποὺ αἰ λεπτή, ψελίκατη κι' εὐθραυστη σὰν λουλούδι τῆς σέρας.

Γιὰ νὰ ἔχη συντροφιὰ ἡ Σιμώνη, καλεῖ ἀπὸ τὴ Μασσαλία μιὰ φτωχὴ ἐξαδέλφη της, τὴ Ζερμαίν, μὲ τὴ μητέρα της. Ἡ Ζερμαὶν εἶνε ἐπίσης ὡραία, γεμάτη δροσιὰ καὶ ὑγεία...

Ἡ Σιμώνη, ποὺ εἶνε κιόλας ἀρραβωνιασμένη, ἀνοίγει στὴ Ζερμαὶν τὴν καρδιά της. Τῆς λέει πὼς τὴν βασανίζουν μαύρες προαισθήσεις. Ἕνας φακίρης τῆς εἶπε, στὶς Ἰνδίες, πὼς θὰ πεθάνη νέα, πὼς θὰ προδοθῆ στὴν ἀγάπη της, πὼς θὰ πεθάνη γιὰ τὴν ἀγάπη, πὼς ἡ μικρὴ τρυφερή της καρδιὰ θὰ σπάση σὲ χίλια κομμάτια...

Κάτω στὶς Ἰνδίες ἡ Σιμώνη εἶχε γνωρίσει τὸν ὑποπλοίαρχο τοῦ Γαλλικοῦ ναυτικοῦ Κάρολο Κερβάλ, ὁ ὁποῖος ἐφιλοξενεῖτο στὸ μέγαρο τοῦ θείου της. Χωρὶς ὁ Κερβάλ ν' ἀντιληφθῆ τίποτε, ἡ νέα τὸν ἀγάπησε μὲ πάθος. Κι' ὅταν ἀξαφνα ἄκουσε πὼς ὁ Κάρολος ἐπρόκειτο νὰ φύγη γιὰ τὴ Γαλλία, ἔπεσε βαρειὰ ἀρρωστη ἀπ' τὴν ἀπελπισία της. Ἡ ζωή της ἐκινδύνευε. Οἱ γιατροὶ εἶχαν ἀπελπιστῆ. Τότε ὁ θεῖος της, μὲ βουρκωμένα τὰ μάτια, ἀποκαλύπτει στὸν Κερβὰλ τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς τῆς Σιμώνης. Κι' ὁ Κερβάλ, ἂν καὶ δὲν αἰσθανόταν ἀγάπη γι' αὐτήν, δέχτηκε νὰ τὴν ἀρραβωνιαστῆ γιὰ νὰ τὴν σώση. Ἡ εἴδησις αὐτὴ γεμίζει χαρὰ τὴ Σιμώνη καὶ τὴν σώζει ἀπὸ τὸ θάνατο. Οἱ δυὸ νέοι θεωροῦνται πειὰ ἀρραβωνιασμένοι. Ὁ Κερβὰλ φεύγει ἀπὸ τὶς Ἰνδίες. Θὰ ξανασυναντηθοῦν μὲ τὴ Σιμώνη στὴ Γαλλία, ὅπου θὰ ἐγκατασταθῆ ἡ ὡραία κόρη, γιὰ τὴν ὑγεία της. Ἡ ἡμέρα τῆς συναντήσεως αὐτῆς δὲν ἀργεῖ νὰ φτάση. Ἡ Σιμώνη πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Καρόλου καὶ τὸν φιλεῖ μὲ πάθος. Τὸ φλογερὸ αἰσθημά της κάμνει ἐντύπωσι στὸν Κερβάλ, μά, ἀλλοίμονο, δὲν αἰσθάνεται γι' αὐτὴ καμμιὰ συμπάθεια. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ συμβαίνει καὶ κάτι τὸ ἀπρόοπτο, τὸ τρομερὸ : Ἡ ἐξαδέλφη τῆς Σιμώνης, ἡ Ζερμαίν, ἐρωτεύεται τρελλὰ τὸν Κερβάλ !..

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Ζερμαὶν σκέπτεται, προσπαθεῖ νὰ θυμηθῆ, μὰ δὲν τὴν βοηθᾶνε καθόλου ἡ ἀναμνήσεις της.

Ὁ Κάρολος τῆς ἐξηγεῖ πῶς τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ναυτικῆς του ζωῆς τὰ πέρασε στὸ ἴδιο πλοῖο ποὺ βρίσκοταν κι' ὁ πατέρας της.

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ συγκινεῖ βαθειὰ τὴ Ζερμαίν. Κι' ὅταν σὲ λίγο κλείστηκε μόνη της στὴν κάμαρά της ἄφησε τὴ σκέψι της νὰ ταξειδέψη πολὺ μακριά...

Συλλογίζεται ὅτι ὁ νέος αὐτός, ποὺ τὸν εἶχε συναντήσει χωρὶς νὰ τὸ ξέρη πρὸ ὀκτὼ ἐτῶν καὶ ποὺ δὲν εἶχε τώρα τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἀτενίζη μὲ ἐλπίδα, μποροῦσε νὰ γίνη ἀρραβωνιαστικὸς δικός της, ἂν δὲν ἐμεσολαβοῦσε ὁ θάνατος τοῦ πατέρα της.

Ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτὰ εἶνε βέβαιη ὅτι ὁ ὡραῖος ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ δὲν ἀγαπᾶ τὴν ἐξαδέλφη της καὶ ὅτι εἶνε ἐνδεχόμενο νὰ στρέψη τὴν προσοχή του πρὸς αὐτή.

Ἀπὸ ποῦ ὅμως τὸ μαντεύει αὐτὸ ἡ Ζερμαίν ; Ὁ Κάρολος μέρα μὲ τὴν ἡμέρα τῆς φέρνεται πιὸ ψυχρά, ἐνῶ ἀπέναντι τῆς Σιμώνης δείχνεται πολὺ περιποιητικός. Βγαίνουν μαζὺ στ' ἀκρογιάλι καὶ κάθε τόσο φιλιοῦνται, μπρός της σχεδόν, μὲ πάθος... Εἶνε λοιπὸν προσποιητὴ ὅλη αὐτὴ ἡ τρυφερότης τοῦ Καρόλου ;..

Ναί, ἡ Ζερμαὶν δὲν γελιέται. Ξέρει ὅτι ἡ καρδιὰ πολλὲς φορὲς μαντεύει καλύτερα ἀπὸ τὸ νοῦ καὶ ὅτι ὑπάρχουν μερικὰ προαισθήματα, ποὺ ὅσο κι' ἂν εἶνε ἀλλόκοτα, μιὰ μέρα ἀσφαλῶς θὰ πραγματοποιηθοῦν.

Ἄλλωστε στὴ δημιουργία αὐτῆς τῆς ἐλπίδος συνέτεινε λιγάκι κι' ἡ ἐξαδέλφη της. Γιατί ἂν ἡ Σιμώνη, ἀντὶ νὰ τῆς ἐκφράζη τὶς ὑποψίες καὶ τοὺς φόβους της, ζητοῦσε νὰ τὴν πείση ὅτι ἀγαπόταν πραγματικὰ ἀπὸ τὸν Κερβάλ, θὰ προσπαθοῦσε κι' αὐτὴ νὰ καταντίξη τὸ αἴσθημά της ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Ἡ διαρκεῖς ὅμως ἐξομολογήσεις τῆς Σιμώνης τῆς ἐξήγειραν ζωηρότερο τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τῆς ἐνίσχυαν τὸν κρυφὸ ἔρωτα, ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ ὁμολογήση οὔτε στὸν ἑαυτό της. Ἀλλὰ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα ἦταν ἡ ὑποκρισία, στὴν ὁποία εἶχε καταδικασθεῖ ἀπὸ τὴν ἀνάγκη, καὶ ἡ ἀγωνιώδης προσπάθεια ποὺ κατέβαλλε γιὰ νὰ μὴν προδοθῆ.

Δυστυχισμένη Ζερμαίν ! Ὅταν ἐπάτησε μιὰ πρώτη φορὰ τὸ πόδι της σ' ἐκεῖνο τὸ χρυσὸ ἀκρογιάλι, πόσα ὄνειρα τὴν εἶχαν τριγυρίσει καὶ πόσες ὡραῖες σκέψεις τὴν ἐμεθοῦσαν... Τώρα ὅμως ὅλα ἐξαφανιστῆκαν καὶ τίποτε ἴσως δὲν ἀπόμεινε γιὰ νὰ τὴν παρηγορῆ.

Ὡστόσο, τὶς ὧρες ποὺ ἀποζητοῦσε τὴ μοναξιὰ καὶ τὴ γαλήνη, ἔβγαινε ἀπὸ τὸ περιβόλι τῆς ἐπαύλεως κ' ἔτρεχε στὴν ἀκροθαλασσιά. Ἀνέβαινε στὸν πιὸ ψηλὸ βράχο τῆς ἀκτῆς κ' ἀπὸ κεῖ, σὰν ἀληθινὴ κόρη θαλασσινοῦ, ἔπαιρνε ἄφοβα ἕνα στενὸ μονατάτι, ποὺ τὴν ἔβγαζε στὸ πιὸ ἐρημικὸ μέρος τῆς ἀκρογιαλιᾶς.

Κάθε τόσο φιλιοῦνται μὲ πάθος...

Ἐκεῖ, λίγο πιὸ ψηλὰ ἀπ' τὸ νερό, ἡ Ζερμαὶν εἶχε ἀνακαλύψει ἕνα εἶδος σπηλαίου, ἢ μᾶλλον μιὰ στρογγυλὴ φωλιά, ποὺ μποροῦσε νὰ χωρέση δώδεκα ἄτομα καὶ ποὺ εἶχε μιὰ εἴσοδο τόσο στενή, ὥστε ἔπρεπε νὰ συρθῆ κανεὶς γιὰ νὰ μπῆ μέσα.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ τὸ μέρος αὐτὸ ἀποτελοῦσε ἕνα πρώτης τάξεως καταφύγιο, γεμᾶτο δροσιὰ καὶ μαγεία, ὅπου δὲν κατόρθωναν νὰ εἰσχωρήσουν ἡ θερμὲς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου.

Ἡ Ζερμαὶν τὸ ἀνακάλυψε ἐντελῶς τυχαῖα, ἀλλὰ στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόταν δὲν θέλησε νὰ φανερώση σὲ κανέναν τὸ μυστικό της. Γιατὶ μονάχα ἐκεῖ πέρα αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό της ἐντελῶς μόνο, μακρὰ ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἀνθρώπων, καὶ μποροῦσε νὰ κλάψη μὲ τὴν ἡσυχία της, χωρὶς νὰ τὴν παρεξηγήση κανείς.

Ἡ θαλασσινὴ αὔρα ὅμως δὲν ἀργοῦσε νὰ στεγνώση τὰ δάκρυά της κι' ὅταν ἀποφάσιζε νὰ ξαναγυρίση στοὺς δικούς της τὰ μάγουλά της ἔπαιρναν πάλι τὸ ρόδινο χρῶμα τους.

Ὥς τότε κανένας δὲν εἶχε προσέξει ποῦ πήγαινε τὶς ὧρες ποὺ ἔλειπε ἡ Ζερμαίν. Μονάχα ἕνας γεροναυτικὸς τὴν εἶχε παρατηρήσει μιὰ μέρα νὰ προχωρῆ μόνη της ἀπ' τὸ συνηθισμένο της δρόμο καὶ τῆς εἶπε γελαστὰ μὲ τὴ νησιώτικη προφορά του:

— Πρόσεχε, ὡραία μου, γιατὶ ἂν πέσης μέσα σ' αὐτὲς τὶς διαβολότρυπες, δύσκολα θὰ ξαναβγῆς...

Ἡ Ζερμαὶν ὅμως, μολονότι ἦταν φρόνιμη κοπέλλα κ' ὑπάκουε στοὺς μεγαλειτέρους της, δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐγκαταλείψη τὸ ἀγατημένο της ἀναχωρητήριο, ὅπου εὕρισκε τόση ἀνάπαυσι καὶ γαλήνη.

Ἐντωμεταξύ, ἐνῶ ἡ Ζερμαὶν ἀποζητοῦσε τὴ μοναξιὰ κι' ἀπέφευγε τὰ βλέμματα τῶν περιέργων, ὁ Κάρολος Κερβὰλ αἰσθανόταν μεταμέλεια γιὰ τὴ γενναία, ἀλλὰ ἀπερίσκεπτη ἀπόφασι ποὺ εἶχε πάρει ν' ἀρραβωνιαστῆ τὴ Σιμώνη.

Τώρα καταλάβαινε καλὰ ὅτι δὲν ἀγαποῦσε, δὲν ὑπῆρχε ἐλπίς ν' ἀγαπήση τὴ Σιμώνη. Ἐκτὸς αὐτοῦ δὲ ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ αἰσθάνεται βαθειὰ συμπάθεια γιὰ τὴ Ζερμαίν. Ἡ Ζερμαὶν ἐνεσάρκωνε γι' αὐτὸν τὴν ἰδανικὴ γυναίκα, ὅπως τὴν εἶχε φαντάστεῖ καὶ τὴν εἶχε ὀνειροπολήσει...

Κι' ὅσο φαινόταν πὼς ἀδιαφοροῦσε γι' αὐτή, τόσα περισσότερα προτερήματα καὶ τόσους ἀνεκτίμητους θησαυροὺς ἀνεκάλυπτε στὴν ἔξοχη αὐτὴ κοπέλλα.

Κι' ἀληθινὰ ἡ Ζερμαὶν εἶχε ἀρκετὰ προσόντα, ποὺ τὴν καθιστοῦσαν ἀξιαγάπητη. Τὸν περισσότερο καιρὸ βέβαια ἔμενε σιωπηλή, ἀλλ' ὅταν ἄνοιγε τὸ στόμα της νὰ εἰπῆ κάτι, τὸ ἔλεγε μὲ τόση χάρι, ὥστε κάθε λόγος της θύμιζε τὰ σπάνια ἐκεῖνα ἀρώματα ποὺ φοβούμαστε μὴν ξεχυθοῦν ὅμα τ' ἀνοίξουμε. Ἔπειτα ἡ φυσική της διάτλασι ἦταν τόσο ἁρμονική, ὥστε κάθε βῆμα καὶ κάθε κίνησί της ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴ διεγείρουν τὴν ἐπιθυμία.

Τὸ ψυχικὸ μαρτύριο τοῦ νέου δὲν μποροῦσε καθόλου νὰ παραβληθῆ μ' ἐκεῖνο τῆς κόρης. Γιατὶ ἡ Ζερμαὶν ἐπὶ τέλους ἦταν ἐλεύθερη καὶ δὲν εἶχε δώσει σὲ κανέναν τὴν καρδιά της. Γιὰ τὸν Κάρολο ὅμως ἄλλαζε τὸ ζήτημα.

Αὐτὸς εἶχε θυσιάσει σὲ μιὰ στιγμὴ ἀφροσύνης καὶ τὴ νειότη του καὶ τὸ μέλλον του. Τώρα κάθε του σκέψι ἔπρεπε νὰνα ἀφιερωμένη στὴν ἐκπλήρωσι τοῦ ὅρκου του, γιατὶ ἀλλοιῶς ἔπρεπε νὰ θεωρηθῆ ἐπίορκος. Ἐπὶ τέλους δὲν τοῦ ἔφταιγε σὲ τίποτε ἡ δυστυχισμένη ἐκείνη παιδοῦλα, ἡ ἄτιχη Σιμώνη, ποὺ τὸ μόνο της σφάλμα ἴσως ἦταν ὅτι τὸν ἀγαποῦσε πολύ, πάρα πολὺ μάλιστα, μέχρι θανάτου...

Ἐκτὸς τούτου, ἐνῶ ἡ Ζερμαὶν μποροῦσε νὰ πάη ὅπου ἤθελε γιὰ νὰ κρύψη τὰ δάκρυά της καὶ τὴ χλωμάδα της, ὁ ἀξιωματικὸς μονάχα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐμπιστευθῆ τὸ παράφορο πάθος του...

Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας δὲν ἔβρισκε καιρὸ νὰ ἀπομονωθῆ, γιατὶ ἡ Σιμώνη δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγη καθόλου ἀπὸ κοντά του. Τὸν παρακολουθοῦσε παντοῦ σὰν σκιά του. Τὸν ἐλάτρευε.

Ἡ Ζερμαὶν βέβαια ἦταν ἀξιολύπητη. Ὁ Κάρολος ἄξιος οἰκτου. Ἀλλὰ περισσότερο ἀπ' ὅλους δυστυχισμένη ἦταν ἡ φτωχὴ Σιμώνη, ποὺ ἀγαποῦσε μὲ ὅλη τὴν ψυχή της καὶ ἀνταγαπιόταν σχεδὸν ἀπὸ συμπόνια...

(Ἀκολουθεῖ)